

Із окопних часів, із важких лихоліть

Микола Руденко

Із окопних часів, із важких лихоліть,
Не зумівши миритись на хлібі легкому,
Я дерусь по драбині, що в грудях стоїть,
Хоч високих щаблів і не видно нікому.

Десь там птахи співають і сонце живе,
Та в самому собі це пізнати не просто.
Ось уже досягаю вершини сливе —
Раптом падаю вниз, мов з дірявого мосту.

Та жаліти не варто, бо все ж таки я
Дещо встиг зачерпнути на світлій вершині —
Зазиринув поза небо, де в зорях буя
Творчий дух, що шукає притулку в людині.

Він без мене — ніщо, я без нього — сліпий.
Наче тіло й душа, ми єдині достоту.
Сходь на гору, безсмертя із обрію пий —
І, зійшовши в долину, рушай на роботу.

І повірте мені: найдорожча — вона,
Перемога, яку я дістав над собою.
Хто це звідав хоч раз, той навіки пізна:
Не існує у Всесвіті важчого бою.